

Кіровоградська область
Міста: І. П. К. М. Р. Г. С. К. О.
№ 123

МОЛОДІ КОМУНАР

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Орган Кіровоградського обласного ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р. • Субота, 15 жовтня 1983 року • № 123 (3318) • Ціна 2 коп.

ВСІ-НА СУБОТНИК!

МИ — ЗА МИР!

ЗАРОБІТОК У ФОНД МИРУ

Вже не перший рік у Плетеноташлицькій середній школі під час літніх канікул діяв табір праці і відпочинку «Ровесник». Кожного літа старшокласники поєднують в ньому працю на полях радгоспу «Ташлицький» і змістовний відпочинок після робочого дня. Так було і минулого літа. Учні 8—9 класів, всього 45 юнаків і дівчат, виконували різні сільськогосподарські роботи.

У таборі діяла агітбригада, виступи якої тепло сприймали трудівники молочнотоварних ферм і тракторних бригад радгоспу. Виступали перед трудівниками також члени лекторської групи.

Учасниками цікавих справ були комсомольці Ольга Ботнар, Інна Бордюжа, Лариса Мельниченко, Олег Близнець та інші старшокласники.

А по закінченні сільгоспробіт учні вирішили зробити внесок у боротьбу за мир — перерахували у Фонд миру 100 карбованців.

В. ТІЛЬНОВ.
Маловисківський район.

Вклад школярів

Бюро Онуфріївського райкому комсомолу схвалило звернення учнів Павлинського і Деріївської середніх шкіл до всіх учнів та шкіл району про догляд за колгоспними садами.

Протягом вересня школярі активно допомагали колгоспникам у збиранні врожаю пізніх сортів яблук і груш. Під час суботника всі учні шкіл будуть працювати в колгоспних садах — проведуть розчищення крон фруктових дерев, обробіток міжрядь та пристовбурних кругів у відповідності з вимогами агротехніки, де це буде необхідно — посадять нові дерева.

У цей день автоколонна відтранспортує до Світловодська металобрухт, зібраний комсомольцями і молоддю району.

В. КРУТЬ.
Онуфріївський район.

ду одинадцяті п'ятирічки, датований 15 жовтня.

В. ЄВГЕНЕНКО,
працівник багатотиражної газети «Червона зірка».

Слово ділом красне

У членів комсомольсько-молодіжного колективу по відгодівлі великої рогатої худоби колгоспу «Заповіт Леніна» (керівник М. О. Нестеренко, групкомсорг В. Жуков). За підсумками дев'яти місяців молоді тваринники добилися середньодобового приросту живої ваги тварин 676 грамів при плані 665.

По праву вони вийшли переможцями республіканського змагання серед КМК по відгодівлі великої рогатої худоби. Недавно другим секретар обкому комсомолу Володимир Іванов вручив колективній свідомстві про занесення КМК в республіканську Книгу пошани, пам'ятний вимпел, Почесну грамоту

«КОМУНІСТИЧНІ СУБОТНИКИ САМЕ ТОМУ МАЮТЬ ВЕЛИЧЕЗНЕ ІСТОРИЧНЕ ЗНАЧЕННЯ, ЩО ВОНИ ПОКАЗУЮТЬ НАМ СВІДОМИЙ І ДОБРОВІЛЬНИЙ ПОЧИН РОБІТНИКІВ У РОЗВИТКУ ПРОДУКТИВНОСТІ ПРАЦІ, У ПЕРЕХОДІ ДО НОВОЇ ТРУДОВОЇ ДИСЦИПЛІНИ, У ТВОРЕННІ СОЦІАЛІСТИЧНИХ УМОВ ГОСПОДАРСТВА І ЖИТТЯ».

В. І. ЛЕНІН.

За ініціативою комсомольської групи

Приєднавшись до прагнення робітників передових підприємств нашого міста, які підтримали ініціативу москвичів відпрацювати комуністичний суботник високопродуктивно й організовано, комсомольська група гальванічної дільниці цеху кріпильних виробів виробничого об'єднання «Червона зірка» (групкомсорг Любов

Ушанова) оголосила тиждень, який передував «червоній суботі», тижнем найвищої продуктивності праці. Спільчани звернулись до робітників дільниці із пропозицією заробити плату за один із робочих днів напередодні 15 жовтня перерахувати до фонду одинадцяті п'ятирічки.

Цю ініціативу підтримали всі робітники та інженерно-технічні працівники гальванічної дільниці (майстер В. М. Андреева). Сьогодні стало відомо, що сума, яку було зароблено протягом двох змін — 168 карбованців — уже відкрила червонозорівський рахунок фон-

ТЕПЛО СЕРДЕЦЬ, БРАТЕРСЬКІ РУКОСТИСКАННЯ

У КИЄВІ ВІДКРИВСЯ VI ФЕСТИВАЛЬ ДРУЖБИ МОЛОДІ СРСР І НДР

Яскрава емблема — переплетені в міцному потиску руки на фоні прапорів зі значками ВЛКСМ і Спілки Вільної Німецької Молоді — сповістила про те, що гостем столиці України став VI фестиваль дружби молоді двох країн. Київ прийняв естафету цих традиційних свят братерства у Дрездена, Ленінграда, Галле, Волгограда і Карл-Маркс-Штадта.

12 жовтня місто-герой на Дніпрі зустрічало посланців НДР. Їх прибуло на фестиваль більше тисячі — робітників і селян, вчених і діячів культури, студентів і школярів, військовослужбовців і спортсменів. На привокзальній площі дівчата в національних костюмах піднесли гостям хліб-сіль, молоді кияни вручили їм квіти. Про міцні зв'язки, які постійно розвиваються між ВЛКСМ і СВНМ, прагнення примножувати свій вклад у розвиток братерського співробітництва між народами двох країн, усіх країн соціалістичної співдружності, в боротьбі за збереження і зміцнення миру говорили промовці на проведеному тут мітингу.

Того ж дня в ЦК Компартії України відбулась зустріч з керівництвом делегації ВЛКСМ і СВНМ, почесними гостями фестивалю. У тепло вітав член Політбюро ЦК КПРС, перший секретар ЦК Компартії України В. В. Щербицький. Фестиваль, сказав він, проводиться недовго після 34-ї річниці першої в історії німецького народу соціалістичної держави. Радянські люди раді досягненню трудящих НДР у будівництві нового суспіль-

ства, глибоко задоволені тим, що відносини між нашими країнами, нашими партіями, комуністичними молодіжними організаціями розвиваються на міцній основі марксизму-ленінізму, соціалістичного інтернаціоналізму. Дуже важливо, що і в нинішній, складній міжнародній обстановці, коли з вини американського імперіалізму і його союзників поставлено під загрозу мир та безпеку народів, наші країни виступають єдиним фронтом, наші партії займають спільні, погоджені позиції.

Підкреслювалось велике значення для поглиблення дружби наших народів, розвитку всебічного співробітництва наших партій і країн зустрічі товаришів Ю. В. Андропова і Е. Хонеккера, що відбулась у травні цього року.

Товариш В. В. Щербицький розповів про роботу партійних організацій, трудових колективів республіки по здійсненню рішень XXVI з'їзду нашої партії, листопадового (1982 р.) і червеневого (1983 р.) пленумів ЦК КПРС.

Відзначалось, що трудящі республіки, як і всієї країни, гаряче підтримують політику Комуністичної партії, діяльність її Центрального Комітету, політичну лінію КПРС у сучасній міжнародній обстановці.

У розмові підкреслювалось, що наша партія високо оцінює діяльність комсомолу як свого активного помічника, важливої ланки всієї нашої політичної системи. У роботі по комуністичному вихованню молоді, у розв'язанні господарсько-політичних завдань партійні

організації спираються на працюють у комсомолі.

Товариш В. В. Щербицький побажав успішно провести VI фестиваль дружби молоді СРСР і НДР, висловив впевненість у тому, що він дасть добру можливість обмінятися досвідом роботи ВЛКСМ і СВНМ і послужить благородній справі дальшого зміцнення братерського співробітництва наших народів, молоді наших країн.

Виступаючи на зустрічі, перший секретар ЦК ВЛКСМ В. М. Мишин говорив про вклад молодого покоління нашої країни у виконання завдань п'ятирічки, інформував про основні заходи фестивалю.

У виступі кандидата в члени Політбюро ЦК ССРП, першого секретаря Центральної Ради СВНМ Е. Кренца увагу було приділено роботі організацій Спілки

Вільної Німецької Молоді по виконанню рішень X з'їзду ССРП, трудовому й інтернаціональному вихованню молоді.

У зустрічі взяли участь члени Політбюро ЦК Компартії України О. А. Титаренко, Б. В. Качура, відповідальні працівники ЦК Компартії України.

На зустрічі були надзвичайний і повноважний посол НДР в СРСР Е. Вінкельман, генеральний консул НДР у Києві З. Хольдтке.

«Міцніша дружба — міцніший мир!» під таким девізом пройшла по вулицях і площах Києва багатотисячна маніфестація учасників фестивалю. Представники молоді двох країн поклали квіти до пам'ятника В. І. Леніну, монумента на честь Великої Жовтневої соціалістичної революції. Вінки і гірлянди слави було покладено до могили Невідомого солдата. Присутні вшанували хвилиною мовчання пам'ять тих, хто віддав життя в боях за свободу і незалежність Батьківщини, за визволення Європи від фашизму.

Вечері 12 жовтня в Київському палаці спорту відбулось урочисте відкриття фестивалю. В святково прикрашеному залі зібрались ветерани партії і комсомолу, герої війни і праці, передовики і новатори виробництва, представники молоді міста. Разом з ними — посланці НДР.

Присутні тепло вітали керівників республіки, які взяли участь у торжестві.

До присутніх звернулись перший секретар ЦК (Замінення на 2-й стор.)

ТЕПЛО СЕРДЕЦЬ, БРАТЕРСЬКІ РУКОСТИСКАННЯ

(Закінчення.)

Поч. на 1-й стор.)

ЛКСМУ В. І. Мироненко, член Політбюро ЦК Компартії України, перший секретар Київського міського комітету партії Ю. Н. Ельченко, перший секретар ЦК ВЛКСМ В. М. Мишин, кандидат у члени Політбюро ЦК СЕПН, перший секретар Центральної Ради СВНМ Е. Кренц.

У програмі свята дружби — братерські зустрічі і обмін досвідом, засідання клубу «Дружба — фройндшафт», конкурси професійної майстерності, інші цікаві і змістовні заходи.

* * *

Символічно почався другий день VI фестивалю дружби молоді СРСР і НДР. З рук його учасників у небо над Дніпром злетіли сотні голубів. Це стало ще одним свідченням одностайного прагнення юнаків і дівчат обох країн до миру, яке відображене в яскравому оформленні міста.

У рамках свята сьогодні відбулось відкриття фестивального клубу «Дружба-фройндшафт», в якому взяли участь перший секретар ЦК ВЛКСМ В. М. Мишин і перший секретар ЦР СВНМ Е. Кренц. Керівники молодіжних організацій СРСР і НДР влаштували в клубі прес-конференцію для радянських та іноземних журналістів, на якій розповіли про вклад молоді двох країн у дальше зміцнення братнього союзу і розвиток співробітництва між народами СРСР і НДР. Підкресливалось, що ВЛКСМ і СВНМ рішуче і активно виступають проти імперіалістичного курсу на конфронтацію і форсування гонки озброєнь.

Цього ж дня відбувся двосторонній семінар «Робота ВЛКСМ і СВНМ по

комуністичному вихованню молоді у світлі рішень XXVI з'їзду КПРС і X з'їзду СЕПН». Представники молодіжних організацій двох країн обмінялись досвідом роботи по ідейно-моральному вихованню підрастаючого покоління, формуванню у нього марксистсько-ленінського світогляду. Учасники семінару розглянули питання організації політичного навчання пра-

ших народногосподарських завдань, її участі в русі за комуністичне ставлення до праці. Відзначалась важливість спільних дій на сучасній міжнародній арені, ідеологічному і трудовому фронтах.

«Дружба — фройндшафт» — ці слова, що стали девізом не тільки клубу, а й фестивалю в цілому, прозвучали і на конкурсах професійної майстерності, про-

цига. Наприклад, комсомольсько-молодіжна бригада Олександра Галатенка змагається з колективом імені Карла Хельбіга, а колектив лауреата державної премії УРСР П. П. Матвійчука — з бригадою імені брата і сестри Шоль, Вони не раз доводили ділом, що змагання і обмін досвідом додають нових сил.

Підприємства обох країн делегували на свято кращих

Мюлером з Магдебурга. Молоді фрезерувальники помірялися силами в цехах виробничого об'єднання «Електронмаш». Уміння і кмітливість своїх юних подруг по професії оцінили досвідчені робітничі швейної фабрики «Жовтень». Водії легкових автомобілів змагались у майстерності на базі АТП-09102, а кондитери — в кафе «Сладкоужка» Дніпровського районного тресту ідалень. Кожний конкурс, звичайно, виявив своїх лауреатів, але головний переможець був один, спільний — дружба.

Увечері молодіжні пазиль-

цюючи молоді. На секційних засіданнях велику увагу було приділено проблемам трудового виховання членів ВЛКСМ і СВНМ, підвищення активності молоді в розв'язанні найважливі-

ведених на підприємствах столиці України. Давні тісні зв'язки об'єднують Київський завод верстатів-автоматів імені М. Горького з заводом «Дремашнінверк» з Лейп-

з кращих своїх робітників. Основне змагання розгорнулося між киянином Леонідом Ладичем та Уве Бернадом Раухтом з Берліна, Анатолієм Вікуловим з Владимира і Детлефом

Йони і клуб фестивалю запросили юнаків і дівчат на Інтернаціональні зустрічі, концерти, конкурси, в ігри і дискотеки.

(РАТАУ).

Зі студентської лави —

ЯК СПРАВИ, МОЛОДИЙ
СПЕЦІАЛІСТЕ?

у шкільні класи

НА КАЛЕНДАРІ — другий місяць навчального року. Уже з'явилися в щоденниках перші оцінки, вже почалося активне життя у піонерських і комсомольських організаціях шкіл, горді першачки одержали свої маленькі перемоги на шляху в країну знань. Першачками можна назвати й цюгоричини молодих спеціалістів, які після закінчення педагогічних навчальних закладів приїхали працювати за призначенням у школи Бобринецького району. Для них теж починається складний етап становлення і утвердження.

Першоресень 1983 року став першим робочим днем для Світлани Куратник, Тетяни Гнатенко, Любові Шаблевської, Миколи Різанова та ще тринадцятьох випускників Новобузького, Кременчуцького, Олександрійського педагогічних училищ і Кіровоградського державного педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна. Саме у школах Бобринецького району для них починається трудова біографія.

В основному майбутні вчителі — люди нетутешні, тому першою проблемою для них після прибуття на місце роботи стала проблема житла

Це не було несподіванкою для працівників районного відділу народної освіти. Бо тут добре знають: від того, як зустрінуть учорашнього студента, чим допоможуть, що порадять, у великій мірі залежать його перші трудові результати.

Методист по кадрах райвно Любов Тимофіївна Мельникова про молодих учителів розповідає охоче. Їх у районі 68, працюють майже в усіх школах. Особливих проблем із житлом не існує, тому що при багатьох вільних і десятирічках в шкільні будинки або квартири. А де немає, житлом допомагає колгосп чи радгосп.

Ми побували в Олександрійській СШ, яку очолює молодий директор Валентин Іванович Артеменко. Неподальк від школи у розлогих вербах сховався двоповерховий цегляний будинок.

— Тут і живуть наші вчителі, — усміхнувся директор. — У будинку чотири квартири з усіма зручностями, кожна складається з двох кімнат. Так що коли до нас прибувають молоді сім'ї, надаємо їм одразу житлову площу. Ось, наприклад, Сергій Холодовський закінчив минулого року Кіровоградський педінститут імені

О. С. Пушкіна і приїхав до нас працювати за призначенням. Він одружений, отож виділили йому квартиру.

Дирекція місцевого радгоспу «Олександрійський» допомагає вчителям розв'язувати всі господарські проблеми.

У Катрисанівці третій рік учителює Олександр Червоний. Разом з дружиною теж поселилися в шкільній квартирі. Будинок, правда, без зручностей, але особливих проблем молоді сім'я не відчуває. Паливо є, вода поруч. Робота подобається, адже в нього, молодого педагога, відразу повірили старші колеги, бо запропонували невдовзі стати класним керівником. На таку посаду випадкових людей не призначають.

Ось так живуть недавні випускники. Однак хай не подумает шановний читач, що в Бобринецькому районі житлова проблема знята з порядку денного.

— Як би ми цього не хотіли, — каже Л. Т. Мельникова, — та, на жаль, не всі школи мають свою житлову пло-

щу. Там, де вона відсутня, новопризначені вчителі поселяються на найменших квартирах, як у Степівці, Василівці та інших селах. Квартирні повністю виплачує сільська Рада. У нас є, так би мовити, постійні квартири, де вчителям створені всі умови і для праці, і для відпочинку.

До речі, відпочивати молоді освітяни Бобринецького району вміють. Про це свідчать десятки фотографій у дбайливо оформлених фотоальбомах та на стендах у приміщенні райвно. Саме завдяки їм я змогла переконатися, які здібні й дотепні люди працюють у школах.

Швидко прижилась у районі така форма відпочинку, як «Веселі старти». Зокрема, минулого навчального року в приміщенні Бобринецької ДЮСШ зустрілися між собою педагоги молоді і старші. Такі змагання включають і спортивні естафети, і циркові номери, і розв'язання кросвордів. Тоді перемогли представники молодшого покоління. У цьому році

старші спробують взяти реванш.

Що ж, коли на спортивному майданчику перемагають молодість і завзяття, то у житті, в роботі без досвіду, здобутого роками, не обійтись. Ось тут і стають у пригоді тим, хто тільки починає трудову біографію, своєчасні поради наставників, школа передового педагогічного досвіду, яка діє при Федосівській восьмирічці. Директором там відмінник народної освіти Апатолій Іванович Панов.

Кожний новоприбулий педагог має свого наставника. А їх серед освітян району немало. Це Тамара Михайлівна Чумак, директор Бобринецької восьмирічної школи № 4, Лідія Іванівна Небиліна, вчителька хімії Рощахівської СШ, Валентина Федорівна Повелко, старший учитель Бобринецької десятирічки та багато інших. Саме в них молоді вчать ся всього найкращого, з ними ділять перші радощі і невдачі.

О. СКИРТАНЬ,
спецкор «Молодого комунара».

Комсомольський
ТЕЛЕТАЙП

Відкриття сезону

Своєрідною візитною картою став для учасників народного студентського театру «Резонанс» спектакль «Кришталевий черевичок» за п'єсою Є. Шварца. Вперше він був поставлений 25 грудня 1973 року. Відтоді самодіяльні актори зіграли його дев'яносто сім разів.

14 жовтня лауреат комсомольської премії імені Ю. Яновського народний студентський театр «Резонанс» цієї ж виставою відкрив свій новий сезон. У спектаклі дебютували нові члени театрального колективу М. Барабуля, І. Гарашенко, І. Науменко, О. Попов, І. Смілянська, І. Слісаренко.

У наступному сезоні театр покаже глядачам «Історію одного кохання» А. Тоболяка, «За двома зайцями» М. Старицького, «Цвіркуни» Т. Кожушкіна. В листопаді у «Резонансу» прем'єра за п'єсою О. Гельмана «Наодинці з усіма».

Наш кор.
м. Кіровоград.

Народному поетові Дагестану

Була присвячена літературна година, яка відбулася в червоному кутку залізничної викробської дільниці. Проведено її з нагоди 60-річчя Расула Гамзатова — Героя Соціалістичної Праці, лауреата Ленінської і Державної премій, Державної премії імені О. М. Горького.

Літературну годину відкрила працівник бібліотеки клубу залізничників Ю. О. Давидовська. Про життєвий і творчий шлях поета присутнім розповіла відповідальний секретар товариства любителів книги Л. В. Боркута.

Творчий шлях Расула Гамзатова почався в суворі роки Великої Вітчизняної війни. Пам'ять про її героїв, тема боротьби за мир звучить у віршах «Журавлі», «В Хіросімі», «Солдати Росії». Затамувавши подих, слухали робітничі вірші та уривки з поем «В горах мое серце», «Розмова з батьком», «Зоря Дагестану», які прочитала Любов Володимирівна. Потім прозвучали твори поета про жінку-трудівницю, жінку-матір «Бережіть матерів», «Матері», «В Ахвасі» та інші. Душевна щедрість поета, вміння говорити про найголовніше в людині, гостре почуття сучасності, щирість і доброта — все це постало перед духовним зором слухачів у всій своїй повноті.

Після цікавої і змістовної лекції про Расула Гамзатова члени агібригади клубу залізничників дали невеликий концерт. У виконавці Тетяни Кравченко, Наталії Толопко прозвучали ліричні пісні радянських композиторів Дмитро Моряк, Сергій Миклаєв, Олег Галета вдало виконали музичні номери. Веселий сміх викликали гуморески, які читав Василь Марченко.

О. РОМАНОВА.
м. Долинська.

СЬОГОДНІШНІЙ ВИПУСК «КЛУБУ МОЛОДОЇ СІМ'Т» НА ОСНОВІ ПОВБУДОВАНИХ НА ОСНОВІ ВИЛИСТІВ НАШИХ ЧИТАЧІВ. ПУСКУ, АВТОРАМИ ЯКОЖОЖЕН ІЗ НИХ ПИСАВ ГО Є ВИ, ДРУЗІ ГАЗЕТИ, ПРО ТЕ, ЩО ЙОГО НАЙВІЛЬШЕ ХВИЛЮЄ В ДА-

ДВА ЛИСТИ НА ОДНУ ТЕМУ

«Богиня» в брудному халаті

Вчора у колі моїх друзів зайшла мова про подружню невірність. Усі співчували нашій сильній знайомій, якій зраджує чоловік. Прожили Оксана і Сергій разом чотири роки, мають трирічну доньку. Недавно отримали нову квартиру. Та давно вже смутною ходить Оксана, давно при зустрічі ховає очі Сергій...

Жіночий суд був одноставним і безапеляційним: винувата в усьому розлучення. Шукала б собі пару та своє гніздечко зводила, замість того, щоб комусь подружнє життя псувати... І вже потім згадали Сергія — теж, мовляв, хороший. Хтось із чоловіків спробував заперечити:

— А по-моєму, жінок підводять їхня самовпевненість — штамп у паспорті є, тепер уже, мовляв, нікуди він не дінеється. Навіки зникає ласкавий голос, замість звичного «Як ти хочеш?» і «Що ти думаєш?» все частіше вживається наказова форма. До того ж команди подає вам не богиня краси і любові, якою ще вчора здавалась, а жіночка у брудному халаті, зі скуйовдженим волоссям...

— Я вже відбиваючись від жіночих нападів, той чоловік додав:

— Я не про себе, не подумайте. Я не помилився у виборі дружини.

Звичайно, жіноче товариство не погодилось з цим чоловіком. А от мені нараз подумалося, що в чомусь він таки правий... З повагою Н. В. м. Світловодськ.

Хто прощає, що прощає?

Я постійна читачка «Клубу молоді сім'ї»

але пишу вперше. Думається, що мої роздуми знайдуть відгук у читачів. Мені здається, що газета даремно обминає таку проблему, як подружня невірність.

У мене є знайома, котра має хорошого чоловіка, у них троє дітей, чотирькімнатна, по-сучасному обставлена, з килимами і кришталем квартира. Є хороша бібліотека. А от найголовнішого, на мою думку — духовної єдності — немає.

Такий висновок я зробила, дізнавшись цілком випадково, що ця жінка зраджує свого чоловіка, який часто буває у від'їздах. Він дізнався про невірність.

Що ж стало на заваді сімейному щастю цих людей? Вони дружили ще в школі, рано одружилися. Коли Микола пішов на армійську службу, Світлана вірно чекала його.

Я знаю, як любився Микола до Світланою, доки у них ще не було ані хорошої квартири, ні килимів і кришталю. Все у них було навпіл. А ось тепер... Невже їхнє кохання згубило те, що вони, намагаючись створити сімейний затишок, дійшли такої межі, за якою речі, комунальні вигоди, марнославство міщанина, обивателя заволодівають людиною, стають для неї самоціллю? Невже вони в розкоші розгубили те святе, що так берегли?

Я не знаю, хто з цих двох людей більше винен у тому, що сталося. Хочу сказати про інше. Недавно я завела на цю тему розмову зі своїм чоловіком. Вислухавши мене, він сказав:

— Що ж тут такого? Мені стало справді страшно. Чи ж не в цьому нашому спокої, нашому всепрощенстві зрадникам (іншого слова не можу підшукати) криється одна з причин подружньої невірності?

Г. НАЗАРЕНКО. м. Олександрія.

ВІД РЕДАКЦІЇ. Можливо, наші читачі допоможуть знайти відповіді на питання, що хвилюють Н. В. та Г. Назаренко?

ДОВГИМИ осінніми вечорами світяться великими вікнами добротного будинку із мансардою по вулиці Леніна в нашому селищі. Це — оселя Володимира Афанасійовича та Лариси Андріївни Колісниченків. У просторих затишних кімнатах гамірно. Тут Олег, Сашко, Валерій та Тетянка господарюють. До приходу батьків вони готують уроки, потім наводять порядок у кімнатах, розпалюють у грубі. Коротше кажучи — займаються ділом.

Після вечірньої сніданки збирається у вітальні. Діти розповідають батькам про шкільні справи. А вони у них непогані. Найстарший Валерій і в сьомому класі, як і в попередні шість років, навчається лише на «відмінно». Олег та Олександр радують батьків чотвітками й п'ятірками, а в успіху і в першокласниці Тетянки. У кожного — своє захоплення, та у всіх є спільна риса характеру — душевна доброта, а ще — товарищескість і любов до праці.

Можна з певністю сказати, що ці риси діти ус-

надували від батьків. Обоє вони люди трудящі. Недаремно серед сімейних реліквій — грамоти, якими маму Ларису Андріївну нагороджено за успіхи у вихованні підростаючого покоління. Л. А. Колісниченко працює вихователькою дитсадка «Ромашка». А поряд з грамотами матері зберігається

років підрад обирають його головою профкому. — Відмінними знаннями щороку на підсумкових заняттях радує нас Володимир Афанасійович, — розповідає секретар партійної організації підприємства Поліна Олексіана Коркішко. Її думку доповнює директор Віктор Михайлович Солонар:

РОЗКАЖУ ПРО СІМ'Ю

ЗЛАГОДА

орденська книжка, посвідчення і нагороди глави сім'ї — Володимира Афанасійовича. Тут орден «Знак пошани», нагрудні знаки «Переможець соціалістичного змагання» та інші нагороди за ударний труд. В колективі міжгосподарського підприємства по комунальному і побутовому обслуговуванню населення, де Володимир Афанасійович працює бульдозеристом, він має авторитет хорошої людини і знаючого спеціаліста. Робітники вже кілька

— З приходом Володимира у колектив у нас помітно зміцнилася трудова дисципліна. Комуніст Колісниченко сам трудиться на совість, і від інших уміє справедливо вимагати.

У кімнаті серед кольорових родинних фотографій на чільному місці — іменний портрет батька. Райком Компартії України нагородив комуніста В. А. Колісниченка іменним портретом за дострокове виконання соціалістичних зобов'язань у завершальному році

десятої п'ятирічки. Портрет — це також і згадка про занесення Володимира Афанасійовича на районну Галерею передовиків народного господарства.

— Щасливо ми живемо, дружно, — розповідає Лариса Андріївна. — Три сини наші навчаються в школі. Цього року і донька пішла до першого класу. Ми з чоловіком любимо свою роботу і не уявляємо себе без неї. А в неділю всією сім'єю відпочиваємо — для цього у нашому селищі є всі умови.

Ранок. Осіннє сонце піднімається над горизонтом і обдаровує землю першими золотими променями. Вранішньою дорогою йдуть у новенькій шкільній формі четверо дітей. Про що думають, дивлячись їм услід батько з матір'ю. Чи не про те, що настане час — і вони виростуть, стануть самостійними, будуть в одному ряду з ними — в ряду людей, котрі звикли йти попереду.

Т. МЕЛЬНИЧЕНКО. смт Новоархангельськ.

НА РОДИННУ РАДУ

А як же ми?

Прочитавши листа дівчини з Бобринця, хочу розповісти про нашу сім'ю, точніше, нашу колишню сім'ю. Татко помер шість років тому. Важко нам було, але жили з мамою дружно. Та ось з'явився він — дядько Микола, че-

рез якого в сім'ї почалися сварки. Ми з меншою сестричкою запитували себе: «Невже він кращий за нас? Невже мати лужче любить його, ніж нас». Як це не гірко, але згодом ми переконалися, що так воно і є. Мати покинула нас і виїхала з дядьком Миколою до іншого села.

Тепер ми живемо без матері. Мені йде 17-й рік,

я вже працюю. А сестричка — ще школярка, навчається у сьомому класі. І досі не можемо збагнути, чому наша добра, завжди привітна мати зрадила нас? Ми ж не були проти того, щоб вона виїхала заміж, бачили, як їй важко, як хочеться їй бути щасливою. Чому ж вона зробила нас нещасливими?..

Ольга М. Долинський район.

ПРОДОВЖУЄМО РОЗМОВУ

По-справжньому кохати — це...

Цього року я вже взяла одного разу участь у дискусії, яка виникла на сторінках «Молодого комунара» з приводу появи на сцені кропивничан вистави «Гра на клавісній» за п'єсою Я. Стельмаха. Зокрема, розмова торкнулася питання про те, чи потрібен тверезий розрахунок у коханні.

Недавно на обласній науково-практичній конференції, присвяченій 65-річчю від дня народження В. О. Сухомлинського, те ж питання знову опинилося в фокусі уваги її учасників. З цього приводу кандидат психологічних наук О. В. Атемасов у своїй доповіді «В. О. Сухомлинський про формування почуття кохання як основи підготовки школярів до родинного життя», наводить такі слова великого педагога: «Нік не можна погодитися з формулою: почуття не накажеш. Навпаки, моральна культура в тому й полягає, що думка, ідея облагороджує бажання, керує почуттям, наказує. Там, де вчинками керують сліпі бажання, там, де думка дремає, — народжується моральна спустошеність, розбещеність».

Знавець літератури і навчений життям педагог, звертаючись до дівчат, учить їх, що кохання — палке почуття, але панувати над серцем повинен розум, бо ж кохання — це передусім напружене духовне життя... Певно, тема ця варта того, щоб стати предметом спеціального обговорення в «Клубі молоді сім'ї». Можливо, дослідження мотивів розлучень в цьому аспекті матиме вплив не лише на перелік висезгаданої дискусії, а й сприятиме зміцненню молодих сімей.

Що ж до героїв вистави «Гра на клавісній», то справжнього кохання між ними не було. Посудіть самі: Тоня поквалливо приймає компромісне рішення щодо Спортсмена, а в безрозмірному серці Олега без будь-якої перерви зароджується «почуття» до безіменної Красуні...

Т. МІЛЛЕР.

ВІД РЕДАКЦІЇ: Дорогі друзі! Певно, кожен із вас по-своєму уявляє, яке воно — справжнє кохання. Як відрізнити його від фальшивого?

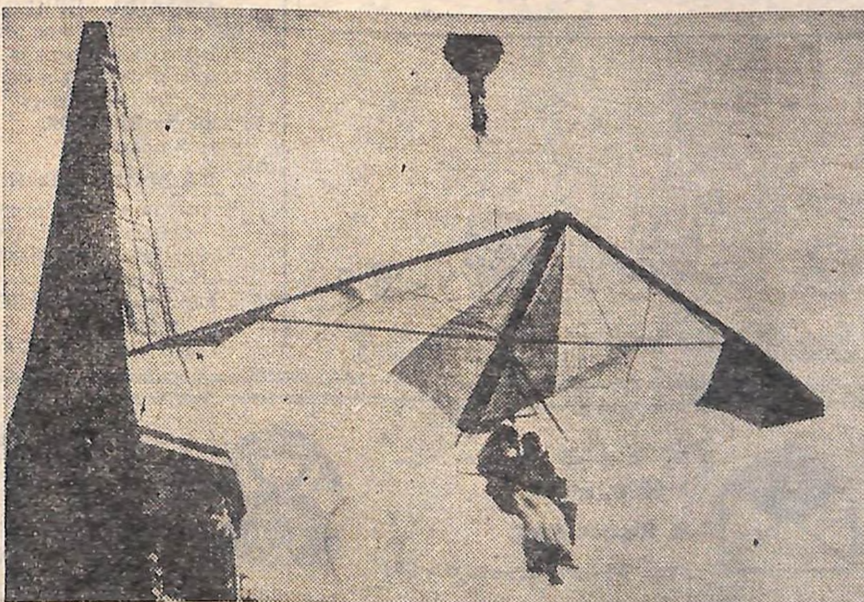

ФОТО-КАЛЕЙДОСКОП

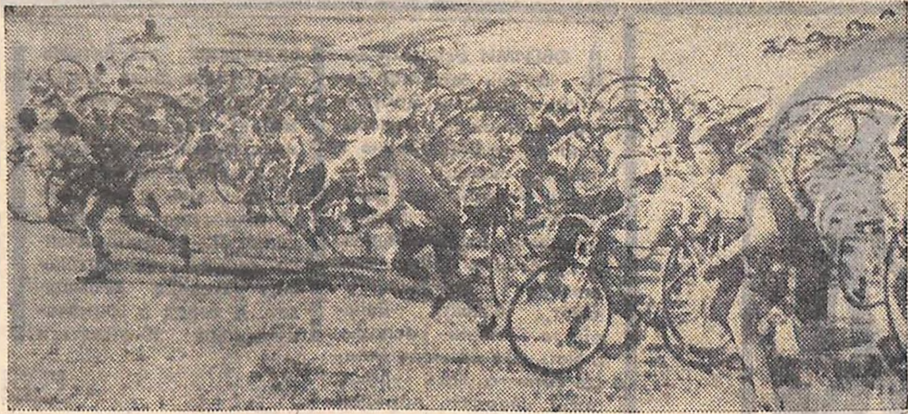
ФРН. ДОСИТЬ НЕЗВИЧНО ВСТУПИЛИ У СВІЯ МЕДОВИЙ МІСЯЦЬ МОЛОДЯТА ІЗ ЗЕМЛІ БАДЕН-ВЮРТЕНБЕРГ. ГЛАВА СІМ'Т — ЧЕМПІОН З ДЕЛЬТАПЛАНЕРИЗМУ — ОБРАВ ДЕЛЬТАПЛАН ДЛЯ ПОЧАТКУ ВЕСІЛЬНОЇ ПОДОРОЖІ.

Фото ЮПІ-ТАРС.

ВЕЛОСПОРТ

ВПЕРШЕ ЧЕМПІОНИ

Завадівська траса на околиці обласного центру стала ареною чемпіонату республіканської ради товариства «Авангард» з велосипедного кросу. На змагання прибули 20 команд з 13-ти областей України — всього понад 80 учасників, серед яких немало відомих спортсменів. Кросменам довелося долати підйом під кутом в 45 градусів (звичайно, пішки, бігом з велосипедом за плечима), небезпечні спуски, круті повороти, штучні перешкоди. Кіровоградських болільників приємно вразило те, що основна боротьба за

Ось так стартували спортсмени.

Фото В. ЧЕРЕДНИЧЕНКА.

чемпіонський титул точилася між господарями траси і представниками Донецької області. Так було, коли учасники чемпіонату розгруппували індивідуальну гонку 24 кілометри (шість кругів) мав подолати кожний спортсмен. Далекі вперед вирвалися двоє: п'ятиразовий чемпіон України, майстер спорту з Горлівки Олександр Жулей і працівник кіровоградського виробничого об'єднання по сівалках «Червона зірка», майстер спорту Федір Ярошук. Протягом дистанції йшли, як кажуть, колесо в колесо. Ярошуку не

пощастило — на останньому колі стався прокол шини і це вирішило долю золотої медалі на користь Жулея. Наш кросмен завоював «срібло», а «бронза» дісталася майстру спорту з Донецька Олександрю Бережному. В командному заліку

представники Донецчини теж були першими, кіровоградці — другими, а третє місце посідали полтавчани. Крапки над «і» поставила

команда естафетна гонка. І знову — суперництво між спортсменами Кіровоградської і Донецької областей. Однак тут наші хлопці були сильнішими. Вони прогнали лише перший етап, всю гонку закінчили на 85 секунд раніше кросменів з Донбасу, випередивши їх в загальнокомандному заліку на 9 очок.

Команда Кіровоградщини у складі Федора Ярошука, учнів машинобудівного технікуму Євгена Кичанова і Бориса Томаха, працівника заводу «Гідроспла» Сергія Остапенка вперше стала чемпіоном республіканської ради спортивного товариства «Авангард». З успіхом спорсменів слід поздоровити і їх старшого тренера О. І. Заворотнього.

М. ВІВІЧ.

ДО НАШОГО степового краю завітала золота осінь — із сонцем теплим, із небом чистим, із безвітрян.

— Як це — з безвітрян? — здивовано перезирнули завсідники нашого «Вітряка». — Що це значить — у гумористів творчий застій?

І тут у суперечку довелось втрутитися Мірошникові Омельку. Він-бо знав про стан справ на гумористичному фронті найкраще.

— То степові вітряки перепочивають, а наш, газетний, — меле. І добрети меле. Ось і начальник експлуатації Знамянського автотранспортного підприємства 10036 С. М. Дзюбенко не дасть збрехати. Він повідомляє гумористам, що мій сон був зовсім не сном, і добре що я не потрапив напочатку вересня до Знамянки, бо такі справді стоптав би свої нові черевини. І ще повідомляє начальника, що ви мені у моєму неспойному сні начальник пасажирської колони № 1 М. В. Петров. Його суворо попереджено.

— Правильно, — заволали завсідники, — яке право має він порушувати Мірошників нічний спокій?..

— Ех, — зітхнув Мірошник Омелько. — Якби ж то тільки він...

І Мірошник почав переповідати свої нові сни. Та й зарипіли рамена «Вітрякові» у безвітряну золоту осінь.

ВИСІВКИ

- ▲ Рука хабарника — його ахіллесова п'ята.
▲ Читав чужі думки, але тільки зі словником.
▲ Він може зробити все, навіть робочий день вихідним.

Олег СЕІН.

МІРОШНИКОВІ ОМЕЛЬКУ НАСНИЛОСЯ, ЩО...

під захід сонця опинився він на вулиці Сугоклівській у Кіровограді. І не просто опинився, а з повною жменню двокопійчаних монет. Бо треба було йому подзвонити. Пора пізня, перше поштове відділення вже зачинено, то надія лише на одні автомати. А повну жменню монет набрав тому, що таксофони на Сугоклівській смакують ними ласо.

Та яким було здивування Омелька, коли у першому ж автоматі почув у трубі людський голос. І в другому почув, і в третьому... Набалакався по зав'язку і грошей не розтринькав. Бо в кожній телефонній будці на вулиці Сугоклівській стояв апарат і висіла трубка, і гув гудок, коли трубку зняли, і обзивалися на то-

му кінці дроту, коли монету вкинути!

* * *

потрапив він у місія зовсім незнайомі. Ходить, роздивляється та й думає: «Куди ж це мене лиха година занесла?» Аж глип: стоїть теремок не теремок, хата не хата, і написано там таке: «Автостанція Смолине». І товпиться біля того напису чималенько народу. Всі хочуть квиточка одержати через віконце каси. Хоча ні, завважив Омелько, не всі. Дехто прямиєнько до каси заходить, минаючи чергу. І нараз так захотілося Омелькові, так захотілося мати квитка не через віконце, а з власних рук чорнявої дівчини-касирки! Прохрикнув і він мимо сердитих пасажирів.

— Дівчино, — каже, — дайте мені квиток до Кіровограда.

— А ти хто такий? — запитала дівчина діловим тоном.

— Я Мірошник Омелько...

— А я в тебе професії не питаю. Скажи мені, чий ти кум, сват, брат чи сусід. Бо щось я тебе не пригадую...

— Нема в мене ні братів, ні сестер, — каже Омелько. — А в селішці вашому взагалі вперше.

— Ну, якщо ти сирота, — сказала дівчина, — то на ось тобі квиток, і щоб я тебе більше не бачила. Не заблукуй більше до нас ні вві сні, ні наяву. Інакше стоятимеш в черзі, доки й не посьвієш...

Уявив собі Омелько, як він сів, стоячи в черзі біля каси автостанції селища Смолино Маловісківського району — і злякався. А злякавшись — прокинувся.

ДЕТЕКТИВ «ВІТРЯКА»

Операція з «летальним кінцем»

Наші предки називали книгу бальзамом людської душі. Думаю, що це визначення ніколи не застаріє. Книжки і сьогодні — найкращі ліки від бездуховності.

Але окремі читачі завдають шкоди «здоров'ю» і самих книг, і тих, хто випише їм ці ліки — здоров'ю бібліотекарів.

Ми рідко відмовляємо читачам у книгах через відсутність їх у фонді бібліотеки. Багато відмов тому, що читачі не повертають книги через два тижні, як це передбачено правилами. «Полювати» за безвідповідальними читачами доводиться місяцями, а то й роками. У бюро довідок уточнюємо їхні адреси,

телефонуємо додому, в школу чи на місце роботи батьків, витрачаємо вихідні на «культпоходи» до боржників чи продовжуємо вечорами власний робочий день. Таким чином, успішно освоюємо суміжну професію — детективів.

Сьогодні в наших «чорних» списках — двісті боржників. Безпечно почувуються серед них піонерки і комсомольці. Деякі, наприклад, на пам'ять про дитячу бібліотеку залишили собі... по кілька томиків. Це випускники міських шкіл №№ 1 та 5 Сергій Сурмач і Віктор Бучковський, учень технічного училища № 4 Андрій Чикун, студент будівельного технікуму Віктор Шейко, учениці міської десятирічки № 19 Інна Голоян, Ганна Шаламова, Ольга Остапенко; Любов Донцова, що проживає по вулиці Карла Лібкнехта, 6, кв. 265, Світлана Дудник з вулиці Кірова, 73, кв. 15 та інші.

Прикраси приніс деяким дитячим бібліотекам і новий навчальний рік. Вже в першій тижні вересня читальний зал прикрасила «біскавка» про виключення з бібліотеки восьми-класників Сергія Білобровенка (СШ № 16) та Вадима Гайнулліна (СШ № 6). Перший «упорався» з підшивкою журналу «Радіо» з допомогою дешового технічного засобу — леза... Інший дозволив

скористатись своїм читальним формуляром не записаним у бібліотечній картотеці — Портному Голубицькому, які в талонний же спосіб винесли «розправу» над підшивкою «Науки і життя».

Щороку в актах на списання — сотні зіпсованих, загублених або привласнених книг. Особливо дістається альбомам фото, живопису, книгам з літературознавства. Звичайно ж, легше і швидше на уроці використати вправну сторінку, аніж годнашити готуватись у бібліотеках до твору чи реферату! Ось і доказ — реферат п'ятикласника школи № 6 Сергія Вербоного, проілюстрований... вирізками

з книги Г. Кублицького «Твоя Батьківщина — Радянський Союз».

Треба не тільки виховувати любов і повагу до книги, а й суворо питати з тих, у кого бракує таких почуттів. Добре діло — починати комуністських школярів «Бережливості у малому» — економія у великому! І піонерські та комсомольські рейди за збереження підручників. От тільки бібліотеки, безплатну, загальнодоступну книгу не всі хочуть і вміють берегти! Тому й операція «Живи, книго!» на жаль, часто має «летальний кінець» — книга вмирає...

Хто ж запропонує рецепти збереження нашого спільного бальзаму душі?

А. КОРІНЬ, заступник директора обласної бібліотеки для дітей імені А. Гайдара.

НЕПЕРЕБІРЛИВИЙ

— То яку посаду вам надати? — запитали в Мегафона.

— Будь-яку, — чемно відказав той, — аби командувати!

ЩАСЛИВЧИК Оселась до сусіда: — От щасливчик!

РЕШЕТО

— Хто? — Дюген. — А то чого? — Один у бочці жив...

ВОНА НЕ З ТИХ

— Ти, колего, як собі хочеш, — заявила Авоська Мішковой, — а я дрібних речей переносити не буду!..

ЗАСТЕРЕЖЕННЯ

— Не гонорись, — прошепестіло Перевесло до Спопа, — бо як розв'яжусь, то станеш ти звичайною Соломою!..

Борис СЛЮСАР. м. Світловодськ.

З МІШКА ГУМОРЕСОК

ПІДКЛАЛИ СВИНІЮ

І трапиться ж на світі таке лихо: На свиноферму ревізор приїхав. А голова й собі не ловить гав — Усе зробив, щоб той не дошукався. Поїхав ревізор із м'ясом-салом, Бо, кажуть, що свині йому підклали.

СПОВІДЬ «ПРИРОДОЛЮБА»

Хіба ж законів я не знаю? Чи не люблю ошо красу? У парку не смію я скраю, Я у куці сміття несучу.

Віктор ВЛАСЮК. м. Кіровоград.

НА УРОЦІ ЗООЛОГІЇ

Запитали у уня Грнші: — Скільки років живуть мшші? Без вагань Грнш відповіла: — Це залежить від котів.

Володимир ЛУЖАНСЬКИЙ. с. Липовеньке, Голованівський район.

ЮРИЙ МАРТ

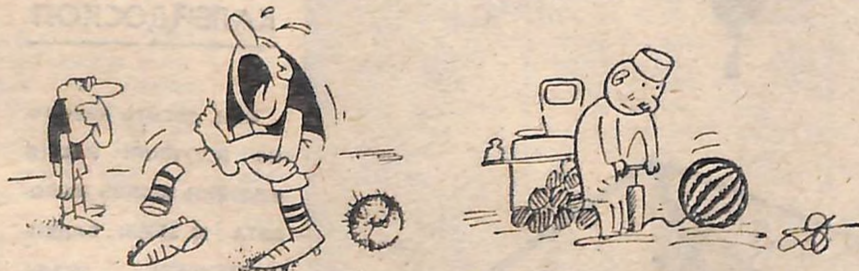
ПРИНЦИПОВІСТЬ

Він ніколи не їв консервів. Колись він працював на консервному заводі і знав, як їх роблять.

Він ніколи не їв ковбаси. Колись він працював на м'ясокомбінаті і знав, як її роблять.

Він ніколи не пив вина. Він працював на винзаводі і знав, як його роблять. Він беріг здоров'я. І тільки горілку пив без остраху, тому що ніколи не працював на лікєро-горілконому заводі і не знав, як її роблять.

Редактор Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

Хто замість м'яча на поле їжана піднінув? Мал. В. ПОСТОЄНКА.

Всіх слів. Мал. Д. БЕЗУГЛОВА.

«Молодой коммунар» — орган Кіровоградського обласного комітета ЛКСМ України.

НАША АДРЕСА: 316050, МСП, м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відповідального секретаря — 2-46-87; відділу комсомольського життя — 2-46-57; листів і масової роботи — 2-45-36; пропаганди — 2-45-36; учнівської молоді — 2-46-87; військово-патріотичного виховання та спорту фотолaboratorії — 2-45-35; оголошень — 2-56-65; норекторської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

На українському мові.

БК 05745. Індекс 61103.

Обсяг 0,5 друк. арк.

Зам. № 607.

Тираж 51500.